

ANGELČEK

OKTOBER ♦♦♦♦ ANGELČEK ♦♦♦♦ 1929/1930

L.-F.: Pisma.

PRELJUBA FRANCIKA!

TVOJE ljubo pismo sem res brala z veseljem in sem ga pokazala tudi znankam, kako zna moja sestrična vljudno pisati, če je tudi še par let za porednim Jankom. O Francika, saj se ne damo, da bi bile deklice slabše od teh prevzetnih fantov! Toda — veš, Tvojim mislim o mestnih dobrotah smo se pa le smejale. Ali res misliš, da je v mestu vsak in zmiraj pečenko in si nakupi kadarkoli hoče vsega lepega in dobrega, kar vidi po izložbah in na trgu? O draga Francika, saj ne veš, kaj imaš, ko si na kmetih! V mestu se stiskamo v tesna stanovanja, nimamo dvorišč, nimamo kleti, ne smemo poskočiti, ne smemo zavriskati. Draginja stanovanj je taka, da ne ostane za krompir, kaj li za pečenko. Vse, kar potrebuješ — še vodo — moraš drago plačati. Ti greš v gozd in se nazoblješ jagod, jaz pa omedlevam na trgu zanje; Ti splezaš na češnjo ali na jablano pa se naužiješ najboljšega sadja, mi pa za slabo, sparjeno blago štejemo dinarje. Ti vsega dobiš in imaš doma. Če paseš krave,

si vsaj na zraku in se napiješ svežega pristnega mleka, mi pa dobivamo brozgo, ki ni nikdar taka kakor mleko pri vas. Zobje te bolijo od črnega kruha, praviš? Beži no! Saj pravijo zdravniki, da čisti in ohrani ravno črni kruh zobe. Na švedskem in po krajih Nemčije, kjer uživajo zelo črn in trd kruh, imajo ljudje prav močne zobe; žemljic in kifeljcev je pa sama pena in kvas in njih uživanje ne daje moči in ne dela takih rdečih lic, kakor jih imate na kmetih. Praviš, da imamo v mestih lepe cerkve; glej, meni se je pa tako priljubila tvoja vaška cerkvice in tiha pobožnost v nji. Lepe cerkve, dragica moja, niso glavno; ponižnost in zadovoljnost pa vidi Bog tudi v preprosti cerkvi. Res imamo v mestih blizu v šolo, zato pa pridemo tudi tako malo na zrak, da moramo o počitnicah na kmete. S kmetov vam pa ni treba v mesto po rdeča lica... Po napornih potih, v dežju in blatu, v snegu in mrazu se vam utrdi život. Niti ne veš, kaj vse imaš, ko si na kmetih in na svojem. Prosim te, ne želi si po mestu! Nikdar ne boš našla v njem sreče, ki jo uživaš doma. No, Francika, videla boš, ko me obiščeš, da je v mestu res dolgčas. Branko Te pozdravlja, pa tudi moji starši, vsi pozdravljamo Tvoje starše in še celó Janka. Piši spet kmalu svoji ljubeči Te sestrični, ki sanja vedno le o lepem bivanju na kmetih.

Tvoja

Dragica.

Pripis. Kar se tiče obleke, Francika, ste na kmetih že skoraj preveč gosposki — kaj?

Albin Čebular: V leščevju.

*Na grmu lešniki čepijo,
iz rjavih koškov se smejijo
in k njim se dečica droi,
na rami nese vreče tri.*

*Pa veverice iz temne goste
postrani gledajo te goste,
a deca pravi jim tako:
»Še dosti vam ostalo bo!«*

ANGEL VARUH

Angelček božji, varuh ti moj,
zvesto me vodi, hodi z menoj!
Zvesto me vodi vse dni in noči,
da ne zaidem s prave poti,
da ne zaidem v trnje, osat,
da nikdar ne stopim tja, kjer je gad.
Angelček božji, še to-le me čuj:
pred avtomobili me tudi varuj!

M.

Svjatoslav: Beraček Markec.

si ne veste, kje so Dravljje. Pa vam jaz povem: sredi polja, sredi najlepšega, malo od ceste, ki pelje v Korotan. V avgustu, na Gospojnico, je v Dravljah praznik. Tisti praznik mi je bil včasih pričakovanje, danes sem se pa postaral in sem postal drugačen. A skoraj bi dejal, da je še lepo takrat. Jezero ljudi se vali po cesti sem in tja, le to je hudo, da je polovica trgovcev in branjevcev, polovica pa izletnikov. Drugo so pa romarji, ki jih je vsako leto manj. Zvonovi pojo v vroče popoldne, stojnice ob poti in okoli cerkve pisano vabijo, nekje hripavo joka harmonika, zraven hrešči lajna ob vrtiljaku — zdi se mi, da ni nihče pomislil, da bi Jezus vzel bič in vse razpodil, če bi prišel sem na božjo pot...

Ob poti sede in kleče berači in Markec je med njimi. Vsi stegajo roke k ljudem: ta vpije, drugi prosi in eden še poje staro romarsko pesem. Starka tam na konci pa moli, da odmeva daleč naokrog, le Markec molči. In misli, bridko misli.

Pred leti je bil prvič tu. Z materjo sta prišla. Takrat je bilo vse lepše, čeprav sta bila žalostna po očetu, ki je pomladi umrl. Potem je še mati umrla in njega, desetletnega, je povozilo in mu pokvarilo noge. Zdaj je v mestu pri stari ženski. V temni sobi, v kleti živita in beračita. V kleti je hladno še v avgustu.

Že vse popoldne je tu in še ni dobil daru.

Prideta mimo gospod in gospa. Bogata sta, lepo sta oblečena kot za ženitovanje in sta vsa v zlatu. Ustavi se gospa, ustavi se še gospod.

»Poglej, otrok! Tako mlad, pa že berači!«

Oba ga gledata trenutek. Markec zmeden stegne roko:

»Lepo prosim za božji dar, gospod!«

Molče ga gledata, Markec pa povesi glavo in spusti roko. Gospa se zasmee, gospod pa seže v žep in vrže beračku nekaj drobiža in odhitita dalje.

Markec solzen spravi denar. Pride mimo starka in se ustavi:

»Nesrečen otrok! Saj še hoditi nisi znal, pa si noge zgubil. Na, pa moli zame in zase! Svetega Roka prosil!«

In starka oddrsa proti cerkvi.

Priteko mimo trije otroci in se ustavijo. Dva dečka in deklica. Mlajši deček svira na orglice, pa preneha, in vsi trije sočutno ogledujejo siromaka.

»Nog nima,« reče tiho deklica dečkoma.

»Bog ve, če ga boli?« je radoveden starejši deček.

»Vprašaj ga!«

»Ali te kaj boli?« se skloni dečko k Markcu.

»Boli,« vzdahne Markec. »Kadar hodim, me boli.«

Otroci umolknejo in premišlujejo, kako more biti, če človek nima nog in mora prositi. Starejši deček se zgane:

»Pojdimo!«

»Čakaj!« zašepeta deklica in ga povleče za rokav.

»Dajmo mu kaj!«

Fant obstane in izvleče iz žepa dvodinarski novec. Vse popoldne je sanjal o lončeni piščalki, ki jo bo kupil. Zdaj omahuje.

»Ali dam?« vpraša deklico.

»Daj!« reče in vrže svoj dvodinarski novec Markcu v klobuk.

In vrže še fant.

Mlajši deček ju gleda, pa je v zadregi, ker nima denarja. Hipoma se nečesa domisli. Stegne roko z orglicami:

»Ali bi jih rad?«

Markec živo prikima in razprostre roke.

Deček pogleda beračka in orglice. Dahne še enkrat vanje, potem se odloči in jih pomoli Markcu:

»Vzemil!«

Potem se otroci obrnejo in vsem trem je pri srcu, kot da se vračajo od velikonočne jutranje maše — po vstajenju.

V Dravljah je praznik in zvonovi vriskajo v pozno popoldne. Obrazi so vedri in se smehljajo — samo da bi lajne ob vrtiljaku ne bilo in harmonike v kotu in stojnic okoli cerkve, zakaj, če pride Jezus, bo vzel bič in razpodil vse trgovce in kramarje — — —

Bistriška: Naš škrateljček.

NAŠI MALI je ime Nežika in šteje tri leta. Majhna je kakor palček, okrogla kakor štrukeljček, rdeča pa kot zrela češnja. V zdravih ličecih ji gorita dva živa, preživa plamenčka — njene oči. Kadar si potlači na okroglo glavo kapico s cofkom, je res kakor palček, kakor tisti palček, ki je varoval Snegulčico, lepo deklico. Ali je pa Nežika tudi priden palček? No, včasih je že priden palček, mnogokdaj pa poreden škrateljček, kakor oni, ki pleše po gozdu in nagaja drobnim otročičkom, ko beró borovnice in iščejo gob.

»Nežika, čigava pa si?«

»Šolska« se odreže, kakor da je to največja imenitnost na svetu. Biti »šolski«, to vam je dobrota vrhu vseh dobrot, lepota vseh lepot! Ropotanja in zbijanja se sliši malokje toliko kot v šolskem poslopju; vsi glasovi tam pojo, prahu in blata se pa tam požre — nič koliko! In vendar! Nežika je »šolska« in neče biti drugega. Ona že ve...

Kadar šolski otroci pojo, Nežika včasih rahlo potrka na vrata. Brez trkanja ne prestopi praga, ker vé, da ne sme. Odprem ji vrata.

»Dober dan, go-ospa, grem v šolo.«

»Pojdi, a bodi čisto tiho!«

Sede v zadnjo klop, napravi resen obraz, ličeca so rdeča, oči svetle, pa posluša, posluša z ustki, z očmi, z ušesci, še srček njen posluša pesem mladih fantkov in punčk. Proti koncu ure pa pravim: »Zapoj še ti eno, Nežika.«

Stopi na prstke, napravi zelo moder obraz in zakroži:

»Ko so fantje ploti vasi sli,

lepe pe-esmi so plepevali,

oh jaz pa nisem pev,

nisem biv vesev,

tudi z njimi nisem sev.«

Polovico prstka vtakne v usta in gleda, gleda... Ves razred posluša in všeč mu je. Poje pa ta škrateljček res lepo. Pa bi zapela še ono o Tončku-barončku, o svetem Lenartu, a je ura minila. »Pa drugič spet, Nežika!«

Včasih pravi, da bo povedala lepo pesmico.

>Kar povej jo!<

>Ja, če me imaš kaj lada?<

>Ja, te imam, pa kar povej!<

>Tebi, domovina sveta,
zvesto sem u ljubezni vdan,
mlada so se moja leta,
vendar tvoj sem dlzavljan,
Tebi služi moje delo,
tebi moc, ponos in cast,
zate bo srce golelo,
ti si moja, tvoj sem jaz.<

Zraven pa kaže Nežika z ročicami na srce in zelo dobro poudarja.

Sedimo doma pri topli peči. Gorko je v sobi in naše misli so tudi vse gorke. Pogovarjamo se z Majdiko in Nežiko o tem in onem — seveda brez pravljič ti pogovori ne smejo miniti.

»Mama, katero povestico naj ti povem? Ali od rdeče kapice, od Snegulčice ali od črnega moža? Katero — povej, mama in Majdika!«

»Od rdeče kapice jo povej!«

Malo se posmeje, zvije telesce pol v sramežljivosti, pol v sladkem ponosu in začne: »Naklat je bla ena lepa, lepa punčka — kapica.« (Dolg odmor, ker zraven misli in ugiba, kaj naj pove.) »In je zivela z mamó v kocici. — Mama ji da klobasico, pa meska, pa kluhka, pa vincka, pa potičko, da nese tari (stari) mami v gozd.«

Sama je vesela svoje pravljice in močno jo čisla. Ali pa nam pove ono: »Ki-ki-ri-ki! Vidka, ti boš še danes pečenka.«

Mehko se nasloni name, me prime z vsako ročico za uho in pritegne k sebi. Dokler sladko ne zaspi, vozari mene za ušesi, potem šele se oprostim čisto rahlo in previdno njenih ročic.

Rada, rada jo imam. Saj je to moj otrok, tiha roža mojega srca, tajna misel mojega življenja, svetla lučka mojih dni. Spečo gledam: na ustnih ji drhti mlada sreča, na zaprtih vekah pišejo angelci z nevidno roko božanstvene besede in srcece ji bije, bije — v vsakem udarcu je del solnca, del lepote, del življenja. — Ko se zbudi, je vsakokrat spet okoli nas vesela pomlad. Škrjanček nam vriska na uho, nam dviga srce, vžiga vesele misli, budi topla čuvstva.

Tesno me objame in čebljá: »Mami, mami, mamica, al' bi rada Nezico?« — Čisto od blizu mi pogleda sladko v oči in pravi: »Kajne, mama, kajne!« — Če rečem: »Ne maram Nežice« — je velika zamera. »Oh, le caki!« Velika zamera! — Skrije se pod mizo in kuha proti meni, dokler spet ne začne: »Mami, mamica, al' bi rada Nezico?«

»Rada, rada! A Majdiko tudi!« Pa priskoči k meni in vse je pozabljeno.

Pri nas imamo mucka. Čisto črn je, samo med ušesi ima belo liso. Ta mucek je njen, samo njen. — Ima voziček, v katerem je pred časom vozila punčke, ko so bile še lepe. Zdaj je zamenjala punčke z muckom. Njega vozi in mu poje: Aja-tu-tu, zaspanckaj lepo,

Marija zibala, je pela tako, aja-tu-tu! Muček jo gleda in dobro se mu zdi.

Kadar je pa Nežika le preveč sitna in tišči preveč vanj, jo po mačje poboža po rokci, da se prikaže kri. Takrat — oj takrat je pa Nežika huda! Pa je sama kriva, ker ne uboga mame, ko ji pravi: Pusti mucka na miru!

Strupen mraz je tlačil zemljo, a Nežika je smuknila, da jo nihče ni opazil, na cesto. Zmuznila je iz veže sani in jih vlekla na vaški klanec. Tam je dobila družbo: tetinega Bojana in Darka in sosedovo Milico, pa so pričeli in vižali, vižali, dokler se niso z noski zarili v sneg. — Ali mislite, da so jokali? Malo začudeno so pogledali, se dvignili in spet začeli. Mimo njih je bril oster mraz, a vanje ni prišel, samo ščinkavček jim je sedel na nosek in jim govoril lepe pravljice o hudi ženi — zimi. S silo jih je bilo treba napoditi domov k peči.

Nežika ima v Ljubljani staro mamó. O božiču je ta stara mama težko obolela, pa sem rekla deklici: »Nežika, moli še za staro mamó, da nam ne bo umrla.« — In zvečer je molila: »Sveti angel, valuh moj, hodi vedno ti meno!« in pristavila: »luba tara mama, da ne bi umrckali — Bog jim daj vecni mir in pokoj, vecna naj posveti — Amen.« Popravljali smo, a nič ni zaleglo. Moli po svoje k svojemu Bogu, in bržčas, da bo prej uslišana ko mi.

Najljubša igrača ji je knjiga, prazen papir, kreda in svinčnik. Bere iz Majdikine čitanke in vsake druge knjige: pisani b, tiskani b — bi, bu, bo, bum, ba-ba itd. Na prazen papir napiše kljuka, kljukice, riše čelveljčke, pomaranče, gobe in tako reč. Največje bogastvo ji je svinčnik.

Taka je! Solnček naših dni, zvezdica naših noči, pobožna prošnja naše molitve.

Naj bi, o naj bi še dolgo ostala!

Angel.

V PARKU mesta sedi na klopici ob poti star do-
služen vojak. Trudno mu počiva vela roka na ukriv-
ljeni starinski palici. Oči mu zro mrko, prazno pred
se; nobenega žarka sreče ni več v njegovem pogledu,
saj tudi v njegovem srcu ni več vere v ljudi. Življenje
ga je ubilo; skrbi, muke in prevare so ga izmzgale
in v duši mu je že davno ugasnila zadnja iskra veselega
upanja. Ko sedi tako pogreznjen sam vase, zmaje zdaj
pa zdaj osivelo glavo in preko ustnic mu pride grenka
tožba: »Ne, dobrih ljudi ni več, ni jih več!«

Kar pride mimo elegantno oblečena gospa, vodeč
ob roki ljubko dekletce. Tedaj zagleda otrok trudnega
starčka na klopi.

»Mamica, kaj pa dela mož?«

»Počiva, dete moje.«

»Pa zakaj počiva?«

»I, ker je truden.«

»Kako to, da je truden?«

»Ker je že star, saj vidiš.«

»Kaj je to stari očka?«

»Najbrž da je.«

»A mamica, zakaj pa ima tisti cekin obešen na
suknji?«

»To ni cekin, to je svetinja, ki jo je dobil v vojni,
ker je bil hraber.«

»Obleko ima pa tako staro in grdo.«

»Si že ne more kupiti nove.«

»Zakaj ne?«

»Ker je revež.«

»Mamica, saj je danes moj rojstni dan?«

»Pa srček moj, saj vendar veš, da je.«

»Kaj sem pa dobila za rojstni dan, mamica?«

»Glej jo, porednico, kako se delaš nevedno! Kaj
si že pozabila na sladčice in bonbončke? In torbico,
ki jo imaš v roki, in 50 dinarjev v nji — kaj ne veš,
da si vse to danes dobila?«

»Mamica, ali je ta denar ves moj?«

»Da, čisto tvoj!«

»Potem pa lahko naredim ž njim, kar hočem.«

»Kar hočeš, dete moje.«

Tedaj se deklica izvije iz materine roke, steče k staremu možu na klopi; odpre torbico, vzame iz nje bankovce in jih pomoli začudenemu starčku, rekoč samo: »Na!«

Revežu se odpro na široko trudne oči, čuden blesk zasije v njih, potem pa stegne tresočo se desnico in deklica mu položi v odprto dlan svoj dar. Ganjen išče starček besed, pa mu privre iz srca iskreno in hvaležno: »Bog ti povrni tisočkrat, ti mali angel!«

A že je odhitela deklica k materi in nedolžno otroško vprašala: »Mamica, kaj sem res angel?«

»Da, dete moje, angelček si.«

»Zakaj pa nimam peruti, če sem res?«

»Zato, ker so tudi angeli brez peruti.« — In srečna mati stisne svoje dete k sebi, zahvaljujoč Boga za takega otroka.

Tam na klopi pa sedi stari vojak, solza za solzo mu drsi v sivo brado. V srcu pa mu je toplo in mehko, kot mu že dolgo ni bilo več, saj se mu je v njem vžgala nova iskra — zaupanja in vere v ljudi.

Radivoj Rehar: Bitka v travi.

*Tam v visoki travi
se je bila davi
bitka grozovita,
da je plan oblita
bila od krvi.*

*Stali so zeleni
s sabljami na eni,
črnci okovani
pa na drugi strani,
da je bilo joj!*

*Góri do oblakov
kriki so vojščakov
segali ponosni,
ko po travi rosni
ljut se bil je boj.*

*Pa prišle so kure,
račice in pure
in obe armadi
sta — ko po navadi —
se spustili v beg.*

*V svoje luknje murni
so zbežali urni,
z dolgimi koraki
hudi kobilčaki —
čez ravan in breg...*

*To so se smejale
naše kure zale,
račice in pure
še tri dolge ure —
hrabri vojski tej!*

Mirko Kunčič: Pojdimo brž po padarja!

Miška v beli posteljci
>joj, prejoj!< vzdihuje.
Bolna je že tri noči —
nihče je ne čuje.

Mi smo dobrega srca,
pojmo brž po padarja:
muc ozdravi jo tako —
hipla, hopla, ham —
da nikoli več ne bo
miška bolna nam ...

Ognjeslava: Kuharica Mica.

Naša mlada muca Mica
nam je danes kuharica.
Bel predpasnik si je privezala,
rep si lično zavihala,
pa se suče krog različnih skled
in pripravlja za kosilo slastno jed.
Tukaj je že lonček mleka —
zoper lakoto ga boljšega ni leka.
Tukaj spet je skledica strdi —
dobra reč, če grlo te boli.
Tukaj skleda smetane — prikuha,
tam pa vre že mišja juha.
A najboljša mišja bo pečenka —
pride koj na mizo, ko poldán zaklenka.
To vam bo gostija, take ni še bilo:
Koliko se bo pač pojedlo in popilo!
Gostje bodo peli, vriskali na glas
in plesali, da se bo stresal bas.

Da bi bili gostje razigrane volje,
kuha naša Mica danes kar najbolje.
Kdo pa bo to jedel? Jaz že ne!
Upam, mislim, da vi tudi ne?

Ptiček in maček.

Ptiček skače, kljuje — maček premišljuje.

Maček nekaj kuje — ptiček odletuje.

Ptiček odleti — mačka prst boli.

Bogomil: Dragi Marijini otroci!

MALO sem vam zadnjič odgrnil pogled v nebesa, vi bi pa radi pogledali vanje še bolj natančno.

Pred mano stojite z vprašanjem: Kje pa je vir tiste nebeške sreče in lepote in vsega drugega dobrega, kar se najde v nebesih? Ali so nebesa res tako lepa stavba, da jo človek mora vedno občudovati, ali so res kakor bajna dežela Indija-Koromandija, ki se kar cedi samih dobrot in slaščic?

Odgovor je kratek: Vir in začetek vse nebeške blaženosti je Bog.

Kratka beseda, a vendar: kdo jo more prav razumeti!

Prav zdajle v začetku šolskega leta obravnavate pri krščanskem nauku besedo o Bogu in njegovih lastnostih. Koliko lepega slišite o svojem ljubem Bogu! In vendar: Kdo ga je že videl!

Sveti Janez Evangelist je povedal: »Boga še ni nihče videl.« Videli ga nismo, čeprav smo zanj ustvarjeni. Videli ga nismo in vendar je Bog vir vse lepote, vir vse naše sreče, začetek rajske blaženosti. Če bi ne bilo v nebesih Boga, nebesa ne bi bila več nebesa.

Vi bi radi že zdaj uživali božjo lepoto?

Dobro! Povedal vam bom, kako je to delal sveti Anton Puščavnik. »Knjigo imam,« je dejal ta sveti mož, »knjigo, ki je vedno pred menoj odprta.« V tej knjigi je sveti Anton vsak dan gledal vsaj majhen odsev nevidne in neustvarjene lepote božje.

Gotovo ste radovedni, kje se dobi ta knjiga. Radi bi jo kupili. Ne bo treba daleč iti in ne bo vam treba šteti zanjo dragega denarja. Kar poslušajmo še dalje svetega Antona.

»Prvi list v tej knjigi je zemlja z vsemi svojimi cveticami, drevesi, rastlinami, vsakovrstnimi živalmi — zares velik list, bogato popisano z različnimi črkami in znamenji, s svetlimi točkami in črtami. Drugi list je morje z vso svojo neizmerno velikostjo in vzvišenostjo. Tretji list je ves zračni prostor s svojim mnogovrstnim življenjem. Četrti list je pa nebo s svojimi zvezdami.«

Srečen človek, ki tako kakor sveti Anton povsod išče in povsod najde odsev lepote božje. Saj nam tudi sveto pismo pove, da nam nebo oznanja božjo slavo.

Kako nesrečni so pa tisti ljudje, v katerih ni spoznanja božjega, ki iz vidnih dobrot ne morejo spoznati Njega, temveč imajo ali ogenj ali veter ali okrožje zvezd ali veliko vodo ali sonce ali luno za bogove. Ako so te stvari imeli za bogove, ker jim je bila njih lepota všeč, bi bili mogli spoznati, koliko lepši je njih Gospodovalec; zakaj Stvarnik lepote je vse to naredil.

Zadeli ste že, da ima sveti pisatelj tu v mislih tiste nesrečne ljudi, ki jim navadno pravimo malikovalci.

Slišite, ljubi otročiči, koliko bolj nesrečni so pa šele tisti ljudje, ki jih je danes dosti po vsem svetu, tudi med nami, ki nočejo poznati nobenega Boga. Take nesreče vas Bog za vedno obvaruj!

Mi bomo pa pri tej priložnosti sklenili moliti za se, da bi vedno znali Boga iskati in najti. Že na zemlji mora biti Bog naša sreča. Te sreče nam pa Bog ne bo dal brez molitve.

V svoje molitve bomò pa uklepali tudi nesrečne pogane in še bolj nesrečne brezbožnike, da bi tudi njim vzšlo sonce spoznanja in da bi prej ko mogoče našli in spoznali svojo srečo v Bogu.

Da se to zgodi: Z ljubljanim Sinom vas blagoslavljaj mati Marija!

Uganke, skrivalice in drugo.

Računska uganka.

(A. D., Ljubljana.)

Če dam iz desnega žepa v levega 10 Din, imam v tem trikrat toliko kot v desnem; če pa dam iz levega v desnega 10 Din, imam v tem sedemkrat toliko kot v levem.

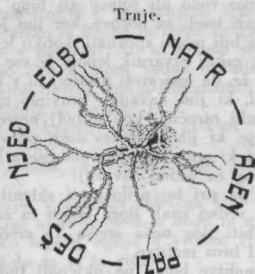
Koliko sem imel prvotno v vsakem žepu?

Besedna uganka.
(Branko Sodnik, Ljubljana.)

a a a a a a a
a b b e d d e
e i i i i i j
j k k k k l l
l l m n o o
o o o o p r
r r r s t v v

Besede pomenijo: 1. mesto v Sloveniji, 2. prst, i, 3. mesto na Hrvaškem, 4. telovadno orodje, 5. sad necepljenega drevesa, 6. mesto v Sloveniji, 7. zadnja volja.

Črke v diagonali iz levega zgornjega v desni spodnji kot ti dajo ime družinskega lista.

Rešilci in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 10 dni po izidu lista in se objavljajo le imena onih rešilcev, ki bodo rešili vse zagonetke — v priložni številki.

Rešitve v 1. številki.

Domine.

5	0	0	4	0	5
0	3	8	2	2	5
4	6	1	3	4	2
4	6	1	2	6	1
2	4	1	5	5	3
5	1	3	4	3	4

Posetnica.

Strojepisec.

Rebus.

Siromak kakor more,
a bogatin kakor hoče.